

36
Kart

Jumalista ja Sielua Wir-
wottawaista

Wirttä,

Christuren Kärsimisestä.

Ensimmäinen.

Jesuren kukuwa ääni twötä-tekewäi-
sille ja raskautetuille Sielulle.

Toinen

Muistutus lakomaan uskon alkajan ja
päättäjän Jesuren päälle.

Ruokista suomexi käätyt, ja Pránttiin an-
netut, S. Arbergiltä.

LUKUSA,

Prántätty Wuona 1785.

Ensimmäinen.

B. I. Niinon Jumalan korkeudes' 2c.
Eli 142. taikka 226. eli myös 110.

Kuitengin pitää sanat nopeamin kulkevan kuin näisä.

J E S U S.

Ah! eik' sull' oll' tahtoo tull' mor-
shamer' mull'? Mä sulle mun sy-
dännen' annoin; Mä kalliist' kyll' ostin
sun veri-pukull': Ja stasas waitwat
kaike' kannoin. Mä muistan, ett' ede-
stäs orja olin: Viel' muistan sen päi-
vän, koss' tähtes kuolin: Sen todistaa
haawat kuin kärsein.

2. Sä tiedät kyll' waitwan kuin ol-
lut on mull': Mun werisen tuskan' ja
hiken': Sä wereni woiman myös olet
kyll' kuull': Ei kolkutus ole sust' wat-
kenn'. Ah sanos nyt! tahdot's mun
pyyntön' estää: O tahdot's työ-palk-
kan' wiel' poijes kieltää? Kuing's kui-
tengin olet niin kova.

3. En ole Mä luonut sua kantama-
han Jht' maallist', waan taitwaallist'
truunau: Sun ostin mull' morshamer'
ole.

olemahan, Ja perimään iäistä rtemun:
En tullut mä weljeri Engeleille; Waan
maailmaan syntisill' ihmisille, Mä wel-
jer' ja HERRari tulii.

4. Kas' syntisii olen niin rakastanut,
Ett' affiansa päälleni otin: Pääl' ri-
stin myös ruumiini tainuttanut, Ja
waikenn', kost' minua lyötiin; En ar-
mahtan' jäsentän' ainootakan: En sääs-
tän' yht' wereni pisaraakaan: Sen todif-
taa sydämmen', kylken'.

5. Maan kulkjana, pilkas' ja surke-
udes', Mä olin juur' syntisten edest':
Möll' wilus', ja päiwäll' taas kowas'
heltees', Mä rukoilin kaikesta wäjest':
Kyll' paastoisin, työtä tein synnin täh-
den, Sain kuoleman palkaren' kaikkein
nähdén; Di ajattel'! perjantait' pitkää.

6. Jos Laban' on kieltännt kymme-
nesti, Pois Jakobilt' ansaitun palkan,
Niin sä olet sadasti, tuhannesti, Mun
pöyntöni estännt hartaan. Muist' Ju-
mal' on syntisten edest' kuollut, Ja hie-
sä werises' surkjas' maannut; Muutt'
syntinen syntii wiel' tekee.

7. Mäh! ongos nyt turha mun pii-
nan', hätän', Mun kuollon', mun waiwan',
mun tuskan'; Di! engös saa kaikesta
työstän' mitään? Mer' wuotaa mun
haawani huktaan? Ei, Jsa! sä lupai-

sit siehen luotan, Mun sielent teki tñöt,
kärsei tuskun; Mä tulen myös raiwi-
tur' wielä.

8. Ah Isän! mutsi' kuitengin lu-
paustas, Tuo syntisi jalkaini juu-
reen: Mä odotan heitä juur' mie-
lest' rakas, Eng' wäsh; waan pidän
heist' murheen; Mun sydäminen' halkee
kost' hawaita saan, Ett' syntinen kerjä-
ten rukoilemaan; Mult' tuleepi armoo
ja usfoo.

9. Niin tulkaat siis syntiset minun
vuoleen', Juur' senlaisna kuin te nyt
olett'. Ah tulkaat! mä Jumalan Ka-
ris' olen: Paik' minuu te kuitengin
kuolett'. Käy' haawojan', wertan',
Kuing's niistä luulet. O syntinen kii-
ruhd'! ett's tykön' tulet; Sull' kylkeni
awoinna seisoo.

10. Mä otan sun syntis ja mitä
sull' on, Jäll' annan sull' kaikki mun
oman': Sun sisarex', morsiamex' ihellen
luon. Ah usko nyt wahwast' mun sa-
nan'! Jos et sä nyt seisahda wiinwyt-
reen, Niin loppuu sun waiwas mun
odoturen'. Tuo sydämines werent e-
dest'.

Sielu.

11. Täs' on nyt mun sydäminen'
Wapahajan': Sun haawohis minua
tät.

Pittel! Tee minull' nyt niin kuins ih-
olet halan', Ett' olisin laminasten ret-
kell', kuin kuulewat äänes, sua seurat-
sewat, Wert' olittää, haavojas raka-
stawat, Ja iloittaa sydäntäs rakast'.

Toinen.

B. L. Jag vördar din försyn oc.

b. 1.

Ras! Jumala ja mies, Juur' sur-
kijast' risti' rippuu, Ja veri hä-
nest' tippuu. Ras! Karis' viatoin,
Pääll' ristin rippuu noin. Väans alas
kallistaapi, Kost' kuolen' ahdistaaapi.
Häll' palkka maketaan, Lappuroill'
kranataan. Hän hyyväin töidens' täh-
den Pilkataan kaikkein nähden, Ruo-
wärten keskell' siin'. Hän häyjäll' rip-
puu niin.

2. Nyt sydän täsä luo, Ja kennelet
kull' vuotaa? kukas nyt awwu tuot-
taa? Eis' kysyn mahdetaan: Mistäs
mä lewon saan; Kost' JESUS on näin
pilkatt', Ja surkijasti surmatt', Kuin
teki hyyvä äin', Ja täntti koko Lain.
Mä surkijast' tuomittaa, Jumalast' e-
roitettaa, Tiedän kull' ansainneen',
Hampain kirittären.

3. Mutt' mingäs tähden siis, Sä
kaikkivaltias HERRA! Kull' kärsit
mo

monin kerran? Ah rakas! vastaa mull,
Kuing' piina tuli sull'? Mä vastaan:
siun tähtes Näin kärsin kaikkein näh-
des; Jänen autuus suur'. Sull' we-
resän' on juur'. Kas' uskoll' pääl-
minun, Niin Jän' kiästä siun. Hän-
weren' lepytti, Sun welkas sowitti.

4. Ah! kaho JEsusta, Ja sitä hir-
muist' tuskaa, Kuin sydämmest' hänt'
pustkaa. Ah! kaho Jumalaan', Kuing'
surtjast' waiwataan. Nyt pimeneepi
ilmän', Täp' kuollon tuskas' syngjäs,
Ja ruumiins kylmenee, Kuin meit' ra-
kastelee. Hän sanoo: Se on täytett',
Ja armo sinull' näptett'. Sitte hän
nukkuupi. Pään' alas painaapi.

5. Ah iloihe nyt maa! Sill' Chri-
stus on kaik' täyttän', Sowinto-uhria
päättän'. O! iloih' mailma sä, JEsu-
ren weresä, Kuin ompi tähtemur' wu-
tan; Meill' armon jälleen tuottan'. Nyt
on rakastajamm' kaik' welkamm' sowit-
tan': Ja welka-kirjan suuren Jättänyt
ristin juureen. Hän Wapahtaja meill':
Me synnist' pääsneet jäl'.

6. Kiitos sull' olkoon suur' Karika!
waiwais tähden. Mä sydämmestän'
lähden Kiittään sua Jumala! Kiitin
pääl' rippurwa. Mä olen suur' kyl-
synnist'; Kuitengia. HERRAN turwis.
Eh'

Oh! olen pensijä, Niin werens läm-
mittää. Kost' synti sodant' tainvaa,
JEsuren Raion wainvaa. Ja hänen
haawoinsa; Koht' sodan lewon saa.

7. Ah! HERRA Sebaot's. Mä lan-
geen jalkais' eteen, Niin kum laps' ru-
toilehen. Ann' minull' weres se,
Kuin mielen' rohwaisee. Ann' ha-
was minuu parat', Ja woima usko
alat. Ja tappur' kruunulla Saat' mi-
null' kunnija. Sydämeen' kirjoit' juu-
ri, Sun hätäs, waiwas juuri: Niin
kiitän sinuu tääl' Ujaas', ja ijät' siel'.

8. O taiwaan Tuomari! Kuin kaik-
ki kyllä tiedät, Ja oikein tuomit' tai-
dat; Ann' armos minull' ain' Ja woj-
mas alat' lain'; Ul' anna minuu nuk-
kuu Laiskuuteen, Ja niin hukkuu;
Waan wirjast' sodasa Ul' hätyj' was-
tasa. Ul' eri' minust' koskaan; waan
alla kaisen tuskan; Mäua kuollos tuet-
koon, Ja lewon antakoon.

9. Mun palveluren' ain' Paimen-
nen tukon' lienee, Hän ihe minun wle-
nee Laumansa seuraan näin, Nyt ja
ain' edespäin. En Hänest' enä eri',
Waike' wuotais' sydän-weri: Waan
Häntä rakastan, Ja piinaans' kum-
nioitan. Sull' HERRA! kiitost' at-
na Weisaamaan woimaa lainaa! Si-
minu rakasteleen, Ja uskos' palweleen.

10. Nyt

10. Nyt Aamen sanon mä, Kosk'
loppun tämä weisu, Sull' kiitos ol-
loon! Jesu, Isän ja Hengen kans',
Lasa ja kaikel' maas. Sun ihme toi-
tas Jumal', Miltä in Henges woimall':
Sä näytit armos mull', Siis kiitos'
weisaan Sull'. Kull' HERran ar-
mo suuri Du annett' armosi' juuri.
Hänt' kiitan iloisesi', Nyt ja
ain' i täijest'.

